

Hodně lidí vyučuje meditaci,
nejen já, ano?
Někdy můžete
zaplatit nějaký obnos peněz
a pak se naučíte znalosti,
které chcete,
včetně meditace, ano?
Zeptejte se jich ale,
„jestli mne ta metoda,
tato meditace
vysvobodí
v tomto životě nebo ne?“
Jinak to nestojí ani za penci,
je to jen na procvičení mozku
nebo procvičení těla.
Samozřejmě, pokud
chcete procvičit tělo,
jděte do tělocvičny.
Zvedat tam závaží
a takové věci.
Pokud chcete
procvičovat mozek,
je hodně věcí, kterými
to můžete udělat, ano?
Intelektuální hry,
čtení knížek nebo...
je hodně způsobů, jak rozšířit
svoji mozkovou kapacitu,
ne ale, že budete děla toto,
a budete mít iluzi,
že to je vše, co existuje.
Pokud chcete vysvobození,
existuje něco dalšího:
to je meditace,
kterou následujeme.
Je to vnitřní meditace,
vnitřní spojení, ano?
A dokonce, když ji
praktikujeme a už jsme toho
trochu ochutnali, ano?
A nemusíte
platit hodně peněz
a čekat 20 let
a nemít nic,
a stále něco slibují.
Přestože jste se nestali
takzvaným „Mistrem“,
už mnozí z vás
zažili v životě rozdíl,
je to tak?

Už jste zažili
tu moc v práci.
Někdy to připisujete
Síle Mistra,
to je ale v pořádku.
Síla Mistra je vaše síla.
Všichni sdílíme stejnou sílu.
To znamená, že už vlastníte
nějakou část této síly
vesmírného dědictví.
Můžete říct:
„To mi pomohla
Síla Mistryně.“
To je jisté,
ale Síla Mistryně
je síla koho?
Je to vaše síla!
Vy stojíte uvnitř kruhu
svatosti. Sdílíte,
užíváte všeho majetku,
který je váš.
To znamená, že je Mistrův,
ale teď patří taky vám, víte?
Takže jestli „vám pomáhá
Mistr“ nebo „si pomáháte
vy“, je to stejné. Dobrá.
Takže vy už jste
zažili, okamžitě,
více, či méně, prospěch
z toho, že jste vstoupili
do kruhu svatosti
a odpočíváte tam.
A dokonce vaše rodina,
nezasvěcení členové rodiny,
mnozí z nich, díky vám
mají prospěch.
Protože se podílíte na té síle,
pak se o ni můžete dělit.
Stejně, jako když jste
provdaná za bohatého
manžela,
pak jsou peníze i vaše;
možná ne všechny,
nenechal by vás řídit
celou společností –
ano? – ani byste se nestala
majitelkou, akcionářkou
nebo něco, ale část toho,
alespoň nějaká;
a minimálně vaše jméno,

jeho jméno je stejné, ano?
Alespoň, hlavně,
co patří jemu,
patří vám, víte?
Ale samozřejmě,
že on by vás nenechal,
abyste se toho zmocnila –
aby bylo vše ve vašich
rukách – a dělala byste si,
co byste chtěla,
protože nejste zvyklá
na podnikání.
Proto se musíte učit.
Pokud se chcete ujmout
celé věci,
jako manžel
nebo se dělit na polovinu,
pak musíte získat zkušenosti
s jeho obchodem
a znát všechno
v jeho podniku,
znát všechny zaměstnance
a znát všechny způsoby,
jakými on podniká, ano?
A on vás pak buď
nechá, pokud budete
dost talentovaná,
pak vám svěřít
jeho společnost
a majetek a všechno.
Ale už když si ho vezmete,
všichni uznávají,
že vše patří i vám, ano? Ano.
A pak všichni jeho sluhové,
jsou i vašimi sluhy, ano?
Všichni jeho zaměstnanci
jsou vašimi zaměstnanci.
Všechno jeho majetek
je vaším majetkem,
a vy můžete do jeho
nemovitosti pozvat
všechny vaše kamarády.
Normálně patřila
jen jemu, ano?
Teď všichni jeho přátelé,
vaše rodina, vaši rodiče,
dokonce vaši psi,
vaše kočky, vaši ptáci,
vaše želvy, všichni
tam mohou přijít,

alespoň příležitostně, ano?
 Možná dokonce budou žít
 dohromady s vámi
 v jeho nemovitosti.
 A proč ne?
 Proto, podobně,
 my jsme „oddaní“
 se Silou Mistra
 a pak sdělíme vše, ano? –
 podle našich potřeb
 a našich manažerských
 zásluh.
 Takže je to stejné, ano?
 Proto jste zjistili,
 že mnozí z vašich
 příbuzných a přátel,
 i kteří nejsou zasvěcení,
 přesto mají hodně ochrany,
 ochranné síly
 od Mistryně, ano?
 Pak z toho
 mají velké výhody.
 Někdy je to
 nezasvěcený člen,
 který vás uklidní.
 Řekne: „Nedělej si starosti,
 minulou noc jsem viděl
 Mistra. Říkal to a tamto.“
 Protože vy jste neviděli nic.
 Nebo někdy vaše
 nezasvěcené děti řeknou:
 „Mistryně zrovna přišla,
 přímo sem.“
 A vy řeknete: „Kde, kde je?“
 A někdy...
 Je to tak stále.
 Často, často.
 Často nezasvěcení členové
 mají víc zkušeností,
 než vy, protože vy
 to taky považujete za jisté,
 už netoužíte
 nebo se stanete nepřírození
 a napjatí.
 Říkáte:
 „Už jsem zasvěcený
 dvě hodiny,
 a jak to, že nemám
 žádné zkušenosti?
 Mistryně nechodí

do mého domu.“
 A takové věci.
 Nebo stále příliš čekáte.
 Moc očekáváte
 a všechny vaše svaly,
 celý váš duch je v napětí,
 jako stlačený.
 Proto je pro vás
 těžké mít zkušenosti.
 A nezasvěcení
 nic neočekávají,
 protože jsou pokorní.
 Říkají: „Já jsem všivý.
 Jím maso. Piju víno.
 Nejsem dobrý.
 Nejsem jejím žákem.“
 Oni si nikdy nemyslí,
 že Mistryně přijde
 a pomůže jim, víte?
 Přestože jsou jejich
 ženy zasvěcené nebo jsou
 zasvěcené jejich matky,
 většina z nich nesní o tom,
 že by jim Mistryně pomohla.
 Někdy se modlí
 jen tak mimochodem,
 víte: „Dobrá,
 Mistryně Ching Hai,
 jestli máte čas, pomozte mi.“
 V poslední minutě dodali
 Mistryně Ching Hai,
 mimochodem, „pro případ“!
 Jako u výherního kuponu,
 v poslední minutě:
 „Dobrá. Hej? Och,
 Ching Hai skutečně, pomoz!
 Kdybych to věděl,
 dal bych její jméno
 na začátek seznamu.“
 A pak náhle
 tu pomoc dostali, ano?
 A pak jsou to někdy oni,
 kdo vám to přijdou říct;
 ale někdy
 Síla Mistra
 funguje tímto způsobem,
 aby nezasvěcení
 měli taky víru, ano?
 Protože kdybyste to byli vy,
 kdo jim to řeknete, řekli by:

„Teď sem přichází znovu.“
 „Och, ona stále
 mluví o své Mistryni.
 Já nikdy nevidím nic!“
 „Kdyby byla ta Mistryně
 dobrá, přišla by i ke mně.
 Proč jenom k žákům?“
 „Ona diskriminuje.“
 Proto někdy
 Síla Mistra pracuje
 přes nezasvěcené,
 abyste oba měli víru,
 protože zasvěcení
 už mají víru,
 větší či menší –
 nebo věřme, že mají!
 Jinak by nepřišli
 pro zasvěcení
 nebo by tak dlouho
 nejedli vegetariánsky,
 když by procházeli
 kolem stánků v ulici
 a slintali by.
 Takže doufejme,
 že mají víru.
 Proto, když jim to
 řekne nezasvěcený,
 je to objektivnější,
 protože nezasvěcený
 nevěří v Mistra
 a nic si od Mistra nebere,
 proto to neřekne
 jen tak pro nic za nic.
 Ano, nemůže si jen tak
 vymyslet příběh,
 z jakého důvodu?
 Někdy se to takto stalo.
 Vy znáte hodně příběhů, že?
 Příběhů nezasvěcených.
 Jako když se někdy
 zasvěcení snaží
 vzít nezasvěcené
 do meditační haly,
 jen pro Pohodlnou metodu,
 ve vedlejších dveřích, víte:
 „Ó, my jsme zasvěcení, my
 sedíme tady, vy si sedněte
 venku nebo vedle, ano?
 Když se něco bude dít,
 zavoláme vás.“

Ano, jen buďte poblíž,“ ano.
 „Pohodlná metoda je jen půl hodiny“, takže oni sedí tam vzadu a pak někdy...
 Například, ty dvě příhody, které se staly v Americe. Když meditace skončila, ona přišla a řekla:
 „Mohu si vzít nějaké ovoce z oltáře Mistryně, pod fotografií?“ –
 „oltář“ tady znamená jen fotografie a pak nějaké jídlo tam, ano a někdy nějaký nápoj – ona tedy řekla:
 „Mohu si vzít nějaké ovoce odtamtud?“
 A zasvěcení pak jen řekli: „Ano, požádejte ale Mistryni.“
 Takto.
 Takže, ta nezasvěcená, samozřejmě, velmi pokorná, víte?
 Takto: „Mistryně, já vím, že toho nejsem hodna, mohu si ale od Vás vzít nějaké ovoce?“
 A najednou Mistryně z toho obrázku vzala to jídlo a podala jí ho!
 Vy znáte ten příběh. Když jsem byla v LA, ta osoba, která to zažila, byla už zasvěcená a znovu mi to vyprávěla, a říkala, že letěla 12 schodů, skočila z prvního schodu na poslední, aniž by se zranila a pak se skutálela na zem, z prvního patra. Přeskočila všechny schody. Byla tak, tak šťastná, tak nadšená, tak šokovaná,

protože Mistryně skutečně vzala nějaké hrozny, ano, byly tam hroznové víno. Hrozny. Plnou dlaň jsem jí podala: „Tady.“
 Ona byla tak šokovaná, že běžela, víte? Seběhla dolů, ne seběhla, ale sletěla z prvního schodu na poslední, jen se skoulela, ale nezranila se, nic.
 A řekla:
 „Jak to, Mistryně?“
 Požádala mě, víte.
 „Nevím, jestli jste to byla vy. Proč se mě ptáte?“
 A pak si vzala ty hrozny a šla dolů, říkala: „Och, Mistryně teď ke mně přišla, Mistryně, Mistryně z obrázku! Viděla jsem její ruku, jak mi dává hrozny přímo do mé ruky takto!“
 A všichni říkali: „Kterou rukou, kterou rukou?“
 Ona pak řekla:
 „Touto rukou!“
 a pak ji všichni obstoupili a šahali na ni!
 To byl velmi legrační příběh a ona nebyla zasvěcená. Přišla jen proto, že se zajímala a pak si zřejmě chtěla vzít nějaké ovoce domů pro dítě, něco takového. Lidé mají někdy velmi jednoduchou mysl. Žádají o tak malou věc, jako je toto. Nepřijímají žádné velké věci, ale žádají, ale nikdy, nikdy ani ve snu, v nejdivočejších představách, by ji nenapadlo,

že by Mistryně z obrazu mohla...
 Ruka byla vyslaná ven, a dala jí to, dala jí to přímo do její ruky. Protože ten obraz je vysoko a oltář je zvlášť a ona tam jen klečela, ještě si to jídlo nebrala. Klečela a prosila o nějaké ovoce a Mistryně jí ho hodila do její ruky a ona byla tak v šoku a sletěla dolů.
 A nebyla zasvěcená a nikdo z celého centra, nikdo neměl takovou zkušenost. Někdy si stěžují:
 „My meditujeme každý den dvě a půl hodiny, jíme vegetariánsky už hodně let a jezdíme na setkání a vše pro Ni děláme a nikdy nám to tak nedala a ta si jen přijede na pár dní a ještě jí maso a další den a má těžkou špatnou karmu (odplatu) atd. a Mistryně jí to podá!“
 Není to tak, že oni (zasvěcení) by neměli nic. Je to jen jiné, víte. Vy nepotřebujete hrozny, vždy si je berete. Víte?
 Vy jste už měli hodně. Vždy sníte všechno to ovoce, bonbóny a sušenky, ano? Ale tato nezasvěcená, někdy... Možná to nikdy ve svém životě neměla, víte, a možná, že to potřebuje, ano? Ale kromě toho, kdyby zasvěcený člověk

řekl takovou zkušenost
ostatním nebo nezasvěceným,
mysleli by si,
že to není možné, ano?
Když je to ale nezasvěcená
a řekne to zasvěceným, tak...
v případě, když nějaká
zasvěcená nemá
dostatek víry,
od toho dne bude mít
více víry, ano?
Protože jí to řekla
nezasvěcená.
A způsobem, jakým
letěla z těch schodů,
nikdo by tomu nevěřil.
Mohla si polámat celé tělo,
kdyby takto sletěla dolů,
ale ona letěla,
skutečně skočila dolů
z prvního schodu na poslední.
Nemohla se ovládnout,
víte?
Proto všichni byli...
a ona „bum,“
a všichni si mysleli:
„Co se stalo?
Co se děje?“
Všichni ji obklopili,
a ona nemohla mluvit.
Říkala: „M... m... m...
m... Mistryně.“ Víte,
„dala, dala, dala...“
Dobrá. Musím se připravit
a jít, ano?
Příště
vás uvidím znovu. Ano?
Nesvazujte mě.
Vrátím se, ano?
Všude je to stejné.
Vrátím se tu a tam;
a jelikož se všichni
Singapurci sešli tady,
„zbytek“ Singapuru,
takže nebudu muset
jezdit do Singapuru.
Ale přijedu příště, ano?
Možno keď prídem
nabudúce,
pôjdem do Singapuru

namiesto Malajzie
a potom odtiaľ pôjdem sem.
Viete, pre zmenu.
V poriadku?
Áno?
Majsterka, musím byť
vami zasvätený.
Môžem byť vami zasvätený?
No, dnes nemám čas.
To je v poriadku.
Ak už ste vegetarián,
môže to urobiť môj žiak.
Áno? To je odo mňa.
Ak chcete osobne,
fyzické zasvätenie,
potom musíte počkať,
možno ďalšie dva roky
alebo tri roky,
nemôžem to sľúbiť.
Viera v silu Majstra,
potom môžete
dostať zasvätenie
od kohokoľvek.
To nič, každý to môže
chytiť a vziať si to,
v poriadku? A tu!
Páni!
Tam, tu. Podel'te sa!
Tu sú ešte nejaké ďalšie,
dobré?
Fajn.
Zo zvyku.
Áno. Musím sa pripraviť.
Jsem Vám nesmírně vděčný
za zasvěcení,
že jste zachránila moji duši
a za velké množství
vnitřních vizí.
Rád bych se o nějaké
mé vnitřní vize podělil
a potom položil otázku.
(Dobrá.)
Drahá Mistryně,
často,
když medituji, cestuji
do mnoha různých království.
Například,
vidím, jak během meditace
létám.
Začíná to v temnotě.

Postupně to bylo
zářivější a zářivější.
Myslím, že čím výš
vyletíme, tím zářivější
je Světlo.
Je to pravda, Mistryně?
(Ano, ano.)
Jednou jsem letěl
do světa,
který jsem nemohl poznat
a pomyslel jsem si:
„Když čím výš jdeme,
tím zářivější místo je,
pak musí být nižší
místa tmavší.“
Otočil jsem hlavu,
abych se podíval zpět
na světský svět
a další světy dole,
abych viděl, jaké jsou.
Viděl jsem hodně hvězd
s blikajícími světly.
Když jsem se snažil
podívat blíž, uviděl jsem,
že každé blikající světlo
bylo vlastně
váš obrázek.
Pomyslel jsem si:
„Jak může nějaký
žák Mistryně tam nahoře
upustit její obrázek
a nevrátit se,
aby ho zvedl?“
Tak jsem se vrátil,
abych je posbíral.
Když jsem se vrátil
a přiblížil se k nim,
zjistil jsem,
že každý zasvěcený
má vedle sebe
transcendentní tělo Mistryně.
Zasvěcení seděli
na hladině řeky
ale nepotopili se.
Všichni přeríkávali.
Rezonance
v tom království
byla velmi příjemná.
Měl jsem pocit velkého štěstí,
když jsem viděl bytosti

v tom království
duchovně praktikovat.
Slyšel jsem, že říkáte,
že když vystoupáme
do vyšších království
nebo do nějakého království,
kde můžeme vidět Buddhy
nebo Bódhisattvy,
že bychom od nich
měli zjistit, jaké
je to království. Když jsem
se jednou dostal do světa
plného zářivého Světla,
Mistryně – zářilo jako zlato.
(Ano, ano.)
Bylo to oslnivé,
velmi zářivé. (Ano!)
Stromy, křesla
i podlaha, vše bylo
vyrobena ze zlata.
(To je pravda!)
Vše vypadalo tak krásně.
Jelikož jsem
od přírody zvědavý
a protože
jsem z vašich kazet
mnohokrát slyšel,
myslím,
že Mistryně říkala,
že když se dostaneme nahoru,
že se jich máme zeptat,
jaké je to království,
tak jsem se procházel
a procházel, ale nikoho
jsem neviděl.
Nevěděl jsem,
koho se mám zeptat
ani jaké království to bylo.
Mohla byste mi to, prosím,
Mistryně, říct?